židé v Anglicku jsou anglickými, v Německu německými a ve Francii francouzskými, dojista že by neměli žádné příčiny stěžovati na nepřátelství vůči sobě a také by celá otázka národnostní v Čechách pozbyla svého ostří.

Orgán Bratrstva Č. S. P. S. nazývá "přímými slovy" dopis jakéhosi F. Holuba, člena řádu V. Šnajdr, který píše: — "Já nechci citovat smýšlení jiného, ale řeknu, proč jsem nechtěl P. Z. sám. Stalo se to proto, že p. J. Rosický jest starým copatcem, ale to by neškodilo, jen kdyby aspoň tolik citu měl a *nenadával v jeho listě tomu, kdo nechce s jeho náhledy souhlasit; jako na př. psal, že kdo nechce Pokrok, že je despota.* Není to drzé, takovým spůsobem někomu něco vnucovat co on nechce? Mně přece p. R. nemůže poroučet, co mám za svůj těžce vydřený groš koupit? Kdybych věděl, že agituje ve svém listě pro anarchistickou skupinu, možná, že bych s ním třeba také souhlasil, neb časy jsou zlé a já bych také potřeboval se s někým o nějakou tu pokladnu rozdělit." — Ti, kdo mají ždibce smyslu pro pravdu, poznávají v tom ovšem *anarchistickou lež*. Každý podle svých schopností a svého charakteru.

Od našich slovenských bratří můžeme se v mnohém ohledu učiti podnikavosti. Jest alespoň několik mezi nimi, kteří nebojí se podniku nižádného. Tak nyní došel nás oběžník oznamující založení Elk Gold Mining Co., jejížto předsedou jest F. J. Pucher, sekretářem John M. Slovenský, pokladníkem S. G. Rovnianek a řiditely A.S. Ambrose, E. Schwartz, a J. J. Wolf. Úřadovna jest v č. 603 Grand street v Pittsburgu. Jestli se nemýlíme, tedy titíž páni jsou podílníky aneb účastníky ve slovenské kolonizační společnosti v Arkansasu a více neb méně zúčastněni ve vydavatelství Americko Slovenských Novin a bankovním a přeplavním obchodě, kterýž má několik odvětví v různých místech. Dolovní společnost kterou založili, má dle sdělení v oběžníku dva "claimy" po dvacíti akrech v Cripple Creek distriktu, v Coloradu. Jak vydatným bude podnik tento, to ovšem teprv dlužno vyčkati. S doly na drahé kovy jest to jako se sázením do loterie: "Vsaď, vyhraješ snad".

Celní zákon McKinleyho přijat byl na sklonku roku 1890 a jelikož hned druhý den nestálo 100 továren na plech, ještě před dvěma lety opovážily se některé časopisy dělati úsměšky, kde že jsou ty továrny na plech, jímž celní ochrana zákona McKinleyho vznik dala, ač již tou dobou celá třetina plechu zde spotřebovaného se zde vyráběla. Právě tak počínají si tito falešní proroci vůči nynější správě republikánské a lepšení se časů. Kdyby v nich bylo jen ždibec pravdomluvnosti, tedy by musili doznati, že první rok správy Clevelandovy ani okamžik nesnese porovnání s prvním rokem správy McKinleyho. Tito falešní proroci ví, že před čtyřmi lety hynul lid v městech hladem a na venkově trpěl nouzi. Oni ví, že na všech stranách byla finanční krise a tíseň, úpadky a beznadějnost, kdežto nyní každý s důvěrou hledí v budoucnost, očekávaje těch dobrých věcí jež přijíti mají, jestliže se na nich již nepodílí. Ale tito kulichové a sýčkové pořád ještě skuhrají, kdy přijde ten blahobyt. Tak náhle dojista ne, jako přišla demokratická bída.

Spací vozy pro turisty.

Počínaje s výletem dne 7. prosince budou přiděleny k vlakům ve dny výletní na dráze Missouri Kansas a Texas spací vozy pro turisty mezi St. Louis neb Kansas City a stanicemi v jižním Texasu. O další podrobnosti dopište na C. A. Mc Nutt, D. P. A. 1044 Union ave., Kansas City, Mo. T 194k

Poselství presidenta!

V pondělí zasedal kongres padesátý pátý, jemuž president předložil zprávu svou, čili poselství. Toto liší se formou svou od obyčejných. Bývá totiž pravidlem, že v poselství shrnuta jest třesť výročních zpráv všech přednostů odborů vládních, však tomu není tak v poselství letošním. To věnováno jest pojednání o naléhavých záležitostech a zpráv veškerých sekretářů dotýká se jen, kde vůči nim činí některá odporučení. Pouze jeden případ podobný si připomínáme z dob, jak daleko sáhá naše paměť. Pres. Cleveland před 10 lety podal podobné též poselství, vynechav z něho přehled zpráv různých odborů a obmeziv se na otázku celní.

Vedle tomu jest poselství presidenta tak obsáhlým, že tentokráte můžeme pouze jen vytknouti body, o nichž jedná, ponechávajíce sobě na příště podání obšírnější třesti a důvodů, jež president pro svá odporučení uvádí.

President klade na první místo otázku měny a upozorňuje na vady nynějšího systému a připomínaje, že ohrožena byla za minulé zprávy země bezpečnost měny naši, dovozuje, že nynější systém nám přijde příliš draho a vyžaduje změny a nápravy. Odporoučí mezi jiným, aby zeleňáky, jež by přišly do pokladny záměnou za měnu zlatou, více se nevydávaly jinak, nežli jen za zlato.

Druhá věc, o kteréž jedná a již pozornost velkou věnuje, jest záležitost kubánská. Dovozuje, že dřívější situace byla nesnesitelnou, však nyní nastala změna, obrat, který dává naději, že se vše dobře skončí a proto že dlužno vyčkati. Vykládá zároveň, proč by nebylo radno uznat neodvislost Kuby, aneb uznati vládu revoluční za moc válčící. Tomuto předmětu věnováno je místa nejvíce.

V dalším odporoučí, ba naléhá na to, aby Hawaisko přivtěleno bylo ku Spojeným Státům. Vzpomíná stručně poměrů ve střední Americe; seznamuje kongres s výsledkem vyjednávání s vládami evropskými v zájmu stříbra, reciprocity a ochrany lovu tuleňů. Vykládá potom o potřebách a požadavcích námořnictva, odporoučí Alasku větší pozornosti, vyzývá k opatřením lepší bezpečnosti v indiánské teritorii, naléhá na lepší opatření karantění, ujišťuje, že při prodeji Kansas Pacifické dráhy bude šetřeno zájmů vlády jako jich bylo šetřeno při prodeji U. P. dráhy, vyslovuje se rozhodně pro podržení a rozšíření zákonů, jimiž se řídí obsazování úřadů vládních, upozorňuje na potřeby kongresní knihovny a naléhá na největší šetrnost.

Pojednáme podrobněji o jeho poselství v číslech budoucích.

Komptroler navrhuje zrušení zeleňáků.

Komptroler peněžní měny, Jas. H. Eckles, ve výroční zprávě své odporoučí, aby papírová měna vládou vydaná byla ponenáhlu stahována a naproti tomu aby bankům umožněno bylo vydávati více bankovek, než nyní se děje. Ve zprávě své praví mezi jiným:

"Vláda každé obchodní země, vyjma Spoj. Států, uznává, že jest výhradním oborem banků vydávati papírovou měnu, kteráž by kolovala co peníze. I v této zemi převládal patrně náhled, že bankovky jsou lepší a bezpečnější, než vládní papírová měna, až do té doby, kdy vláda naše vzala útočiště k ní co zdánlivé nutnosti během války. Však i za těch okolností slibovalo se vždy, že měna tato bude při nejbližší možné příležitosti stažena a připouštělo se ochotně, že to nebylo opatření ani moudré, ani bezpečné.

"Kdežto se strany jedné soutěžila vláda s banky o vydávání papírových peněz a z druhé strany kladla se zbytečná obmezení zákonitá bankům a při tom stoupala cena úpisů, jichž bylo zapotřebí co záruky za bankovky, klesla funkce vydávání bankovek na věc vedlejší při správě národních banků této země.

"Bylo s opravdovostí navrhováno více než jednou, aby bankovky úplně byly odstraněny a na místě jich vydány vládní noty papírové. Nebezpečí kroku takového nelze přeceňovati. Zkušenost každé vlády potvrzuje, že papírová měna jest zdrojem slabosti a nebezpečí. Ve Spoj. Státech, kdež dospělo se nejblíže ku zdaru, kdež množství papírové měny vládní bylo poměrně obmezeno v obnosu, byl úvěr vládní více než jednou uveden v nebezpečí a obchodní zájmy země podrobeny zbytečným ztrátám a zmatkům.

"Dovozování, že by vláda mohla lépe nežli banky postarati se o zaručení papírové měny, není potvrzeno skutečností. Vláda nemá žádné prostředky, aby pečovala o splacení not, splatných na požádání, vyjma vydlužením se, aneb uložením daní. Naproti tomu mají banky jmění, jež lze snadno obrátiti v hotovost, kteráž se dá použíti k splácení not, když jsou předloženy. Banky vždy ovládaly zlato spíše nežli vláda, neboť v každé finanční tísni, v kteréž se vláda ocitla, poskytly banky potřebné prostředky k tomu, aby vláda udržela se placení schopnou."

Ač mnohé, co tu komptroler Eckles uvádí, jest pravdou, přece vše, co tuto tvrdí, není naprosto pravdivým. Tak ku příkladu pravdou jest, že všechny vlády národů obchodních a průmyslových uznaly za dobré funkci vydávání bankovek svěřiti jistým společenstvím neb bankovním družstvům. Však z toho ještě nevyplývá, že by tyto bankovní ústavy byly v stavu udržeti měnu v plné ceně lépe, nežli jsme mohli udržeti ji my v této zemi. Kde udržuje se měna plnocenná, nepřetržitě, jest pouze a jedině Anglie; však víme, že tak dobře ve Francii jako v Německu, Rakousku, Španělsku a Italii neměli bankovky vždy cenu plnou a bylo vždy menší neb větší ažio na tvrdou měnu. Nebyli jsme tedy v tom ohledu v této zemi na tom hůře, nežli jinde, ba spíše naopak, byli jsme v tom lépe. Během minulé občanské války a po válce neměla ovšem naše papírová měna plnou cenu. Však jakmile byl národ pohotově své noty hotovými splatiti, tak brzo nabyly ceny plné a setrvávaly pak ustavičně a nepřetržitě a setrvávají posud v plné ceně, tak že každý dolar jest tak dobrý, jako každý jiný dolar, ať jest to zlato neb stříbro, zeleňák, neb nota za stříbro vydaná, stříbrný certifikát, neb národní bankovka.

Jest sice pravda, že během demokratické správy stála země na pokraji zmatků finančních, a v obavě klesnutí ceny naší papírové měny a objevení se ažia na zlato. Však to bylo pouze jen následkem obav, že demokratická strana provede, oč po patnáct roků usilovala a dá měně naší místo základu dosavadního zlatého, základ nový, stříbrný. V očekávání toho nejen že zlato ze země ven plynulo, nýbrž schovávalo se též do punčoch a do skříní, tak že zmizelo zcela z oběhu a nebylo ani k vidění. Nic nebylo platno, že president Cleveland opětovně prodával úpisy vládní a přidělával tak dluhu národního, rozprodav jich za 262 milionů, strživ za ně skoro 300 milionů a rozmnoživ úroky o 11 milionů ročně. Zlato, kteréž se za úpisy přijalo, mizelo, tak jako mizí pod teplými slunečními paprsky čerstvě padlý sníh. Když však národ americký před rokem mocným hlasem výhost dal straně finanční pohromy a bídy, straně zahálky a polévkáren, straně líce a nedostatku peněz, když znovu pověřil vládou stranu republikánskou, kteráž zemi šťastně skrz všechna úskalí a největší nebezpečí provedla, kteráž osvědčila poctivé své snahy a úmysly a vždy úzkostlivě a svědomitě plnila sliby národa, tu obnovila se zmizelá dříve důvěra a od té doby neslyšíme, že by se zlato schovávalo, aneb že by hrozilo znehodnocení naší měně. Pokud správa země bude v rukou republikánských, není potřeba chovat nějakých obav, že naše měna bude znehodnocena a že by zapotřebí bylo nějakých mimořádných opatření, aby papírová měna v plné hodnotě udržena byla. Naproti tomu, v pádu, že by strana stříbrařská neb demokratická znovu vlády se domohla, není žádného zaručení, že by rázem nezrušila každé bezpečnostní opatření, jež by strana republikánská byla učinila, nechť by snášelo se to se ctí národa aneb prospěchem jeho. Máme posud v dobré paměti, že zrušila smlouvy reciprocitní s různými národy, ačkoliv na jistou určitou dobu uzavřeny byly, zrušila je spůsobem, v mezinárodní praksi dojista neobvyklým, nevyhovíc podmínkám, jež smlouvy obsahovaly. Zrušila rovněž zákon o premii na cukr, ač tato ještě po dalších deset roků trvati měla, ponenáhlu se umenšujíc. Zrušila zákon McKinleyho, který zemi na nejvyšší stupeň rozkvětu průmyslového uvedl. Proto by jakékoliv opatření, jež by se v tom ohledu nyní v zájmu udržení úvěru národa stalo, nebylo dojista posvátným straně věrolomnosti a znehodnocení a nijakou zárukou bezpečnosti pro budoucnost. Nynější systém jest v nynějších rukách postačitelným a na tom můžeme přestati.

Dobré odporučení.

Komisař pensí ve zprávě své o kteréž jsme již zmínku učinili, poukazuje na jeden nešvár a činí ohledně téhož odporučení, jehož by si kongres povšímnouti a dle něho jednati měl. Odporučení to jest k tomu cíli, aby kongres přijal zákon, kterýmž by prohlásil, že vdovy po vojínech ve svazek manželský teprve nyní neb v době budoucí vstoupivší, nejsou k žádné pensi oprávněny.

Jest ovšem pravda, že v zákonu ze dne 27ho června, 1890, kterým povoluje se pense všem vysloužilcům, jenž by neschopni se stali k vydělávání si živobytí a kterýž vinnen jest toho, že obnos, jenž se každoročně na pense vyplácí dosáhnul výše závratné a pohlcuje celou třetinu veškerých příjmů země, obsahuje opatření to, že vdovy, kteréž by byly v manželství vstoupily s vysloužilci po přijetí onoho zákona, nejsou k pensi oprávněny, však vůči vdovám pensistů kteří obdrželi neb obdrží pensi dle všeobecného zákona pensijního, není obmezení žádné.

Sekretář války Bliss schvaluje odporučení komisaře pensijního a sice z toho zdravého a rozumného důvodu, že ženská, kteráž by v sňatek manželský s vysloužilcem vstoupila teď, za 32 roků po skončení války, sotva béře si jej z lásky, aniž zakusila jakékoli strádání, nedostatky, starosti a úzkosti, jakýchž snášeti musila manželka vojína a že proto si tedy taková vdova žádných ohledů nezaslouží.

Není pochybnosti, že naleznou se v kongresu ochotní zastanci takových nezasloužilných vdov, kteří budou dokazovati, že podobného obmezení nebylo učiněno vůči vdovám po vysloužilcích ani z války o neodvislost, ani z války roku 1812. Však právě to mělo by býti nejsilnějším důvodem pro přijetí nějakého takového usnesení. Vždyť právě v letošní zprávě uvádí sekretář války Bliss, že koncem minulého roku úřadního bylo na seznamu pensistů ještě 16 vdov a deet vysloužilců z doby revoluce, kteráž skončila před 115 lety. Z války roku 1812 jest v seznamu pensistů 7 osob, avšak vdov po vysloužilcích z oné války béře posud pensi 281. To jest jasný důkaz, že dotyčné ženštiny vdaly se na špekulaci, že ve svém mladém věku pojaly za muže vysloužilce nad hrobem stojící, pouze jen k vůli té doživotí pensi. A takovým špekulacím měl by dojista býti přítrž učiněn. Jestliže kongres v té věci neučiní nižádné opatření, lze očekávati, že vyplácení pensí na vysloužilce z války občanské a vdovy po nich nepomine ještě ani za 75 roků.

Bouře v Čechách.

V minulých dnech den co den všímal si zvláštním řízením šmoků vídeňských telegraf podmořský pilně událostí v Čechách. Den co den docházely zprávy, kterak Mladočeši v Praze a jiných českých městech se srocují, krámy židovské drancují, židy pronásledují, okna jim vytloukají a vůbec jako sběř uličnická a zlodějská sobě počínají. Mezi touto spoustou Čechy hanobících zpráv problesklo též, že kde Němci jsou v převaze, podobným způsobem vůči Čechům si počínají a zejména na české školy, zřízené a vydržované buď nákladem Matice Školské, neb nákladem rodičů samých, mají spadeno. Znajíce prolhanost tisku německého a zejména šmoků vídeňských, od nichž přijímá asociovaný tisk zprávy pro Ameriku, víme ovšem, že nepověděna nám pravda celá a můžeme se jí snadno domysliti.

Němci zpiti radostí nad dočasným vítězstvím, nad tím, že obstrukcí a bouřením se ve Vídni dosáhli pádu ministra Badeniho a v jistotě, že povolání Gautsche za předsedu ministerstva znamená zrušení jazykových nařízení a návrat k dřívějším poměrům — setrvání Němců v nadvládě, slavili po svém způsobu, drze a vyzývavě, čímž popudili ovšem dobrý lid český, který obratem věcí dojista cítil se sklamaným a roztrpčeným a není divu, že v roztrpčení svém dal se strhnouti vyzývavostí a zpupností německou k odvetám. To jest vše!

Že nejedná se o nějakou protistátní akci, nýbrž o praobyčejné výtržnosti pouliční, toho důkazem jest, že české národní spolky a městská rada nabízely se místodržitelství zjednati a udržeti pořádek. Proto bylo by také zbytečno o tyto události opírati nějaké dalekosáhlé závěrky. Jeden výsledek ovšem budou míti nepochybně, že probudí a utuží smýšlení národní.

Jedna věc je zvláštní zmínky a upozornění hodna, totiž jednání vlády vůči Vídni a Praze. O několik dnů před tím byly výtržnosti ve Vídni, ale vůči svým milým Vídeňanům neopovážila se nařiditi J. M. císařská a vévodská prohlášení stavu obležení, nýbrž se laskavě podvolila přání svých milých a drahých Vídeňanů a přijala milostivě resignaci nenáviděného ministra Badeniho a tím zjednala pokoj. Na luzu českou ovšem J. M. c. k. neváhala poslati bodáky. A pak že nemají Čechové tisíceré příčiny, býti oddanými subjekty J. M., svého krále!

— Eugene Moore, zpronevěřilý auditor státní, jako Bartley, zpronevěřilý pokladník státní a jako Bolln, zpronevěřilý městský pokladník v Omaze, souzeni byli všichni republikánskými soudci a odsouzeni po zásluze. Nebylo žádné shovívání ani žádná milost a musí si trest svůj odbýti za své provinění.